

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba Puerto-Rico, 16 rals. Estranger, 18 rals.

LO DIALECH DELS MORTS.

En los moments en que tot son crits de sentiment y d' admiració pèl fill de Napoleon; en lo moment en que s' escriu lo qu' ell pensava, lo qu' ell creya, lo qu' ell volia, per quan arribés l' hora de tornar á Fransa si es que l' hi haguessin deixat arribar: quan fins se parla de erigir un monument á sa memoria, un escriptor francés, M. Paul Perfait ha imaginat una escena commovedora.

Ell ha tret del sot als dos infelissos soldats, que caigueren al costat del ex-princep: ha conduït las sevas sombras á través del campament, ha fet que s' escalfessin los dits amaratats en lo foch ja casi apagat de un vivac, y 'ls ha introduït finalment dintre de una tenda de campanya.

Sobre una taula rodona hi ha varios periódichs, y un dels soldats, que no sab llegir, pregunta al altre:

—¿Parlan de la sorpresa que 'ns costá la vida aquests papers?

—Casualment no parlan d' altra cosa.

—¿Qué dinhen de nosaltres?

—Res.

—¿Ni una paraula?

—Ni mitja. ¿T' sab grèu?

—No: ja sé jo que no hem realizat cap acció brillant. Pero aixó no quita perque una frasse simpática, deixada anar aixís de passada, dulcificqués una mica la pena de haverse fet matar inútilment.

—Oh, no es pás la simpátia lo que hi falta: precisament tot lo que lleigeixo relatiu al princep...

—¿Qué? ¿S' mostra la opinió pública severa ab ell?...

—No.

—Convinguém en que vá demostrar molt des-cuit, per no calificarho de incapacitat; pero al cap de 'vall ab la vida vá pagarho.

—Pero noy... si no l' hi critican res: al contrari l'omplan d' elogis y de salvas.

—Suposo que no l' obsequiarán aixís, sols per la gloria de haver causat la nostra mort.

—No sé: veig que toia l' Inglaterra está commo-guda per la pérdua de aquest jove. Demostren molta compasió per la seva mare.

—¿Haurá quedat sense recursos?

—No sigas estúpít. Se condolen de la seva pena.

—Está bé. Molt gran haurá sigut també la pena que haurá tingut la mèva, y á més no sé com se las arreglará per viure... ¡Pobra dona!

—En lo mateix cas se troba ma esposa. ¡Pobra xicota! Cada senmana m' escribia. Sempre 'm deya: «¿Quán tornarás vida de la mèva vida?... Mira que 'ls petits están tot lo sant dia demanant al papa...»

¡Pobres fillets del meu cor! Ells seguirán demanantme y jo ja no 'ls veuré may més... ¡May més!... Pero no parlém d' aquestas cosas que 'l cor se'm bada.

—Al menos sembla que podém esperar que se 'ls socorrerà. ¡Oh sí! S' obrirán suscripciones públicas....

—Ja se n' han obert.

—¡Ay gracias á Dèu!...

—Los noms més ilustres son los que hi figuran.

—Sempre hi ha ànimas piadosas que 's recordan dels pobres... Aixó al menos es un consol

—No 't fassis ilusions. Aquesta suscripció no es per nosaltres.

—¿Donchs per qui?

—Per alsar un monument al princep.... un monument á Westminster.

—¿Y quins mèrits té 'l princep per figurar entre las glorias de Inglaterra?... Jo crech que no n' hi ha prou, ni molt menos en haver causat, per falta de precaucions, la mort de dos pobres soldats.

—¿Que picas poch fondo!.... ¿De qué serveix lo nom de un personatge que ha fet molt dany al seu país, sino per captarli las simpatías extrangeras?

—Pero ell no havia causat cap mal á Fransa.

—Ab ferni pensava: clarament ho diuhen sos amichs No tenia 'l princep altra idea que la de rastaurar lo trono del Bonapartes.

—Y jo que no volia tornar á la mèva terra sino per sostenir la vellesa de ma pobre mare!

—Y jo per salvar als mèus fills de la fam y la miseria.

—Jo hauria tornat á treballar mas terras.

—Y jo á pendre las einas del ofici. ¡Qué millor que 'l treball, per viure felís al costat dels sers á qui s' estima!... Pero ¡ah! de aquest modo no s' alcanza may la gloria.

—Es cert: va caure'ns en sort viure y morir obscurs. Lo país no ha de pensá ab nosaltres. Nos elvida y fá bè. ¿L' hi hem fet cap mal? Llavors repetim ab la sabiduría de las nacions: «A cadascú segons sas obras.»

Per la copia.

P. K.

TORNANT DE LA GUERRA.

LLEGENDA HEROICA.

(Recorts de l' última guerra-civil)

Lo sol apunta al través de la salzareda; lo rossinyol reñla sa cantarella matinal y las granotas donan lo bon dia á la torrentada treyent lo cap á flor d' aygua per entre las bogas.

Baixas las orellas y xopadas las potas un burro marxa lentament camps á través, capolant los blats avants d' hora.

Quan arriba á la rectoría 's detura y una sombra negra y corpulenta se despren d' ell. La sombra pega un formidable cop de roch á la porta; s' obra

al damunt d' ella una finestreta y una veu femella y ensomiada pregunta:

—¿Qui hi ha?

—¿Jol contesta la sombra ab imperi.

Y desseguida crits, gemechs, alarits, ¡ay mare!

¡lo senyor rector es aquí! ressonan per la rectoría,

mitj ofegant los plors rebechs d' una criatura.

S' obra finalment la porta y la sombra—que no es altre que 'l senyor rector—veu apareixe: més blancs que la llet de burra á la neboda y al sagristá, no gosan aixecar los ulls de terra y preguntanli com li ha anat per la guerra, pero com si las paraulas fossin pells de sigró que se 'ls enganxessin per la boca

Lo Rector los contempla ab miradas de yena y passeja al voltant sa vista esparverada; sembla que li deguin alguna cosa.

—¿Qui plora á dalt? diu ab un crit d' en Ca-zuiru.

Un silenci aterrador l' hi vá respondre desseguida.

—¿Qui plora á dalt? torna á cridar rompent dos cayrons d' una patada; y sense esperar resposta s' en puja escalas amunt com un xicot que vá á buscar la mona.

Al arribar á la arcoba de la neboda, s' atura, pensa, avansa, s' arremanga de manigas y en fi aixecant las cortinas se troba al davant d' un bressol.

Del bressol ne treu una criatura que 's revenxina y plora y xiscla.... pero que no diu papa.

Lo Rctor o'ega un rugit com lo dels lleons d' en Bidel cuan los feya pujar y baixar los palpissos ab la forqueta.

—Es un bordet que l' altre dia varem trobar á las portas de la.... de.... que.... á baix....

Lo Rector lo mira cara á cara y examinant la del noy torna á mirar la de la criatura; sembla que miri á las llistas si ha tret la grossa.

—Orfe.... no t' pare....—repeteix lo sagristá.

—Si que 'l t'è, crida 'l Rector; pero 'l t'è agonizant.... y aviat no 'n tindrà.

Y despenjantse 'l trabuch y apretant la culata contra la cuixa dreta, dispara á tret de toquem y toquem sobre 'l sagristá que 'l tros més gros que 'n vá quedar vá ser la nina del ull. En un Jesús la neboda 's vá veure revestida d' esquitxos.

Inmediatament y sense badar boca, lo Rector baixa de non la escala, munta 'l burro per las ancas y del primer cop d' estreps que l' hi dona al pahidor l' hi fa arrencar un galop que ni la Russia en un dia de pedradas.

Lo Rector pega un segon cop d' estreps; lo burro redobla 'l galop y aumenta 'l pas que no fa dos passos en una mateixa mojada de terra. Al pas que s' allunyan ¡oh horror! van tornantse més petits. fins qu' arribats al marge d' un torrent... lo burro continua galopant y desapareixen en lo cuarto fosch de la eternitat.

Al sortir, lo sol ilumina una figura de dona penjada en una finestra de la rectoría.

Era una de aquellas quaresmas de paper retallat que se 'ls hi arrenca un peu cada senmana.

A. M.

Afortunadament està tan tronada, que no portarà gayre pés a sobre.

* *

Amès diuhen que 's proposa despatxar desde dintre del bany
Magnífich! Aixís al ménos estaré en situació Despatxará ab l' aygua al coll.

A 40 graus á la sombra ha arribat la calor dintre de Madrid.
40 graus!
Més graus que 'n Martínez Campos!

Lo director de la Deuda 's diu Sr. Arenillas. Y á la direcció de la Deuda hi ha hagut grans escándols y 'l Sr. Arenillas sempre, sempre sobre la taula; sempre, sempre dins de la sorrera.
Y ben mirat es perque las arenillas las necessitan, may siga sino per esborrá 'ls topos.
Ne cauhen tants de topos al ministeri d' Hisenda!...

Al mitj del carrer. Un pobre demana caritat. Una dona l' hi diu:
—Dèu vos fassa bè germá.
Lo pobre molt amatent:
—De ben fet ja 'n soch: Dèu vos hi fassa á vos germana.
Es de advertir que la dona era geperuda.

Lo bisbe de Vich ha privat que toquin á las funcions d' iglesia 'ls músichs que tocan als balls y als teatros.
¡Bien salao!
Pero t' tanta tirria als balls lo bisbe de Vich, que fins tinch por de que 'l dia menes pensat borri un sant del calendari.
San Pascual Bailon.

Are s' ha fet de moda 'l parlar de si 'l general Martínez Campos t' ó no t' política propia.
Y diuhen que 'l general va dir:
«Si en lloch de 49 governadors civils, tingués 49 brigadiers á las provincias, ja 'u veurien si tinch política propia.»
De posar militars al frente de las provincias ne diuhen política propia.
Jo crech qu' es lo més impropia que pot imaginarse.

* *

Si vinguessin brigadiers per governadors, vindrien capitans per arcaldes y sargentos per regidors.
Los pobles serian quartels, y 'ls habitants soldats rasos.
Llavors podria servir d' himne nacional aquella copla tant coneguda:
«El cuartel es una venta
los sargentos son venteros,
los soldados son los burros
los cabos los arrieros.»

Un mestre d' un poble de Castilla (Horcajo) 's queixa de que molts dias se 'n vá al llit sense haver dinat, ni sopat.
Resposta del Ajuntament:
—Aixó de no dinar, ja es cosa molt vella, y son molts los espanyols que no dinan. Ara tocant á no sopar, los mestres d' estudi son diferents del vulgo: los mestres no deuen alimentarse més que d' ideas.

Los que van á Lourdes ja han publicat un himne y una fulla.
Un himne dels autors del «Rucael infierno, trame Satan.» més mal girbat encare que 'l que vá servir per anar á Roma.
En quan á la fulla es una mescla de devoció, de dias de indulgencia, d' entusiasme religiós, de madre mia! ab lo més descarnat mercantilisme.
«Lo viatge, diu, costará 240 rals á primera, 160 á segona 104 á tercera: no obstant com que sempre hi ha gastets los de 1.ª 'n pagarán 270: 180 'ls de 2.ª y 116 'ls de 3.ª»
«L' import del viatge 's paga per adelantat (¡Quina confiança tenen ab los sentiments religiosos dels pelegrins!)
«Ademés portarán tots los pelegrins, un escapulari, que 's vén molt acomodó á tal y qual puesto, etc., etc., etc.
«Han vist res més mercantil?»

* *

Una observació:
L' encarregat de tractar ab l' empresa del carril per compte dels pelegrins es un capellá que 's diu mossen Fornells.

Ja 'm sembla que ab carbó ó ab guix hi haurá á totas las cantonadas:
«Fornells, la vírgen de Lourdes.»

Vajin calculant:
«A Amposta un soldat vá suicidarse, perque se l' hi havia casat la novia, privantlo dels goigs y dulsuras de la familia.»
«A Madrid vá suicidarse un jornalero perque no podia mantenir á la dona y als fills.»
Reflexions de un solter:
«Si no'm caso puch trobarme com lo soldat de Amposta, y si 'm caso puch trobarme com lo jornalero de Madrid!... ¿Que faig?»
Després de un rato de rumiar:
«Nada, no tinch cap més sortida: vaig á clavarme un tiro.»

Aquesta vegada s' ha fet una combinació de governadors portantse ab tan secret la cosa, que ni que 's tractés de una sorpresa contra l' enemich.
Un periódich diu:
«Es que las provincias tenen singlot, y no han trobat altra manera de fels'hi passar, que presentals'hi un governador de sopeton y donalshí un susto.»

Arriba 'l doctor á la casa de un malalt pèl que tenia las més vivas inquietuts, y véu la porta mitj tancada.
Lo porter l' hi surt al pas dihentli:
—No 's cansi.
—Ja m' ho pensava, respon lo doctor ¿á quina hora ha mort?...
—Com s' enten? Tingui, home, tingui: aqui 'l t' que baixa l' escala y se 'n vá á donar un vol.

Una frase de un home desgraciat. Adverteixin que havia probat de ser cómich, periodista, escritor públich, comerciant, corredor de Bolsa, y tot l' hi havia sortit malament:
—Estich segur, deya, que si 'm feya sabater, seria moda arrar descals tothom.

Una senyora de l' aristocracia pren un criat que ha baixat de la montanya, y que may se n' ha vistas de més frescas.
Un dia de reunió, la senyora toca 'l timbre; lo criat se presenta y la senyora l' hi diu:
—Batista un vas d' aygua.
Y en Batista ab la major franquesa l' hi porta 'l vas d' aygua, agafantlo ab las mans.
La senyora contrariada, l' hi diu:
—Quan se serveix un vas d' aygua se porta ab un plat.
En Batista retrocedeix, y torna á compareixe ab 'l vas d' aygua abocat dintre de un plat soper.
—Estúpit. Com vols que begui? l' hi diu la senyora.
—Es lo mateix que pensava jo; pero com me 'l demana ab un plat..!

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- 1.ª XARADA.—Magrana.
- 2.ª ID.—Fandillas.
3. ENDEVINALLA.—Paraguas.
4. SINONIMIA.—Sol.
5. TRENCA-CLOSCAS.—Calígula.
6. CONVERSA.—Facundo.
7. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Peracamps.
Pera
Pepa
Paca
Rapé
Mare
Pep
Ma
8. GEROGLIFICH.—Un pare 'n t' sis xicots y ab clau daturals a tots.
Han endevinat totas las soluciones Cap-vert y M. de la Comedia: J. Joan Doneta y Pa y naps; 6 M P; R; 6 Pere Pescador y Mister Brokil; 4 E. P. B; 3 E. Sanpons y no més que una Ministeri d' istiu.

XARADAS.

I.
Ha vingut la dos tercera
aquests dias al meu poble
portantse d' una manera
alló que 's diu molt poch noble.
Com l' arcalde no es de 'ls seus
va recorre molt formal
y no escoltantse sas veus
va hu faria total.

PAU SALA.

II.
Una noya hu tres primera
que quinta quarta es també
ab un tot relacions t' e
que dos quart cosa tercera.

J. SEST Y COMP.ª

SINONIMIA.

Tot navegant tot América
en un tot vaig naufragar
que per poch lo tot me costa
¡tan grós era 'l temporal!

ENRIQUET.

MUDANSA.

Una tot de mí no tot
perque diu que dich mentidas;
pero un tot arribará
en que jo creguda siga.

PEPETA.

TRENCA CLOSCAS.

Vimbodí, Albacete, Elvas, Cervera, Igualada,
Liria, Sabadell, Alicante.
Posar aquests noms en columna de mode que las primeras lletras digan un poble de Catalunya.

G. DE R.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.

Substituir los piels ab números que multiplicats vertical y diagonalment l' un ab l' altre los de cada ratlla donquin totas ellas un producte de 168.

RATAY LLEONA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8—Nom de dona.
1 8 7 8 3 6—Una bestia.
1 2 6 3 4—Una ciutat.
7 6 5 4—Un riu.
1 4 3—Lo que no tenen molts.
1 8—Un animal.

GEROGLIFICH.

Q A
N T L
000 LIX
IX P
Rato
T H O
M

AIXORAMSET.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Federal, M. P. R., Pau de las Cantimplaynas, Mister Brokil y Ministeri d' istiu.
Lo demés que no 's menciona no es serveix, com y tampoch lo qu' envien los ciutadans E. Sanpons, J. R. Trillas, J. Llobet y G., Cesat de nom. Pau Renda, Almiba, Pepeta Vilanovina, Pere Sesquilla, Camándulas y Dimoni del Vendrell.
Ciudadá S. Gomiá: la poesia es bastant perillosa; tocant al article ja veurém de complaire 'l.—Africá de Gracia: las poesietas van bastant bé.—M. S.: L' hi agrahim moltíssim la noticia.—R. de las Trampas: No 'ns comprometis antes de escriure sempre es bó senyarse y llegir la lley d' imprenta.—Anton de Hostia: Inse riarém algunastábulas.—Teixidó: Lo que 'ns envia 'ns agradaria molt si no fós copiat; y ho ha fet tant malament que 'n ha copiat de la mateixa Campana.—Aixerst: L' una poesia ja la tenim en cartera; l' altre está bé.—Palltrochs: L' hi agrahim l' envio dels epigramas; son bonichs y naturalment hi anirán.—Insplinglis: Publicarém geroqlifichs y triángul: lo quento ja l' haura vist: envihin forsa del mateix género, que té xispa.—Garrell y Garrofa: Publicarém dos problemas y 'l trenca-closcas.—B. Romo y M.: Idem lo quadrat de paraulas.—Noy de sucre: Insertarém lo geroqlifich.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.

Barcelona: Imp Lluís de Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 22

LAS VACACIONES PARLAMENTARIAS.

Lo mestre tanca l' estudi y cada hù s' emporta 'l premi que ha guanyat.